

1

Ο τύπος υπολογισμού της ταχύτητας ενός αντικειμένου σε πτώση από δεδομένο ύψος είναι: $v = \sqrt{2ad}$, όπου v =ταχύτητα, a =επιτάχυνση ($9,81 \text{ m/s}^2$) και d =απόσταση.*

Το κινητό τηλέφωνο που κομματιάστηκε στο κεφάλι μου ήταν ένα iPhone 3GS των 32 γιγαμπάιτ. Ζύγισε 135 γραμ., και οι διαστάσεις του ήταν $115,5 \times 62,1 \times 12,3$ χιλ. Τη στιγμή της σύγκρουσης ταξίδευε με 124 περίπου χιλιόμετρα την ώρα. Φυσικά, μέχρι εκείνη τη στιγμή δεν ήξερα τίποτε από όλα αυτά. Είχα μόνο μια απροσδιόριστη αίσθηση ότι ένα μικρό, μαύρο αντικείμενο διέσχιζε τον απογευματινό ουρανό σε μια ξέφρενη πορεία καταπάνω μου, κι ύστερα...

ΚΡΑΚ!

Για μια στιγμή, ένας οξύς πόνος, και μετά... τίποτα.

Είκοσι λεπτά νωρίτερα, όλα ήταν απολύτως φυσιολογικά. Ήταν Παρασκευή 5 Μαρτίου, και οι δρόμοι ακόμα νυχτροί από το χιόνι που είχε πέσει την περασμένη βδομάδα. Είχα φύγει από το σχολείο τη συνηθισμένη ώρα, περασμένες τρειςήμισι, κι επέστρεφα στο σπίτι με τη σχετικά καλή, αλλά όχι φοβερή, διάθεση που είχα κάθε μέρα, νιώθοντας

---

* Στην ελληνική βιβλιογραφία, η ταχύτητα συμβολίζεται με v , η απόσταση με s , ενώ με a συμβολίζεται γενικά η επιτάχυνση, και με g η επιτάχυνση ειδικά της βαρύτητας. (Σ.τ.Μ.)

μόνος αλλά όχι έρημος, κάπως πεσμένος, αλλά και χωρίς να με προβληματίζει τίποτε συγκεκριμένο. Ήμουν, θα έλεγα, απλά ο απολύτως συνηθισμένος, κανονικός μου εαυτός. Ήμουν ο Τομ Χάρβι, ένα δεκαεξάχρονο αγόρι από το Νότιο Λονδίνο. Δεν είχα σπουδαία προβλήματα, δεν είχα μυστικά, φοβίες, κουσούρια, εφιάλτες, ούτε και κανένα φοβερό ταλέντο. Δεν είχα καμιά τρομερή ιστορία να διηγηθώ. Ήμουν απλώς ένα παιδί, αυτό μόνο. Είχα φυσικά κάποια όνειρα, κάποιες κρυφές ελπίδες, όπως ο καθένας μας άλλωστε. Αλλά έμεναν μόνο όνειρα κι ελπίδες.

Και ίσως μία απ' αυτές τις ελπίδες, ένα απ' αυτά τα όνειρα, να ήταν το κορίτσι που σκεφτόμουν καθώς διέσχιζα τη Χάι Στριτ, κατεβαίνοντας μετά την Κρόου Λέιν, και με προορισμό το γνώριμο, γκριζό μπλοκ της Κρόου Τάουν, της περιοχής όπου έμενα (η επίσημη ονομασία της περιοχής είναι Κρόου Λέιν, αλλά όλοι τη λένε Κρόου Τάουν).

Το κορίτσι λεγόταν Λούσι Γουόκερ.

Τη Λούσι τη γνώριζα πολλά χρόνια, από τότε που ήμασταν παιδιά και μέναμε δίπλα δίπλα. Η μάνα της πρόσεχε μερικές φορές εμένα (και η γιαγιά μου τη Λούσι), και αργότερα, όταν είχαμε κι οι δυο μας κάπως μεγαλώσει, παίζαμε πολλές ώρες μαζί, τότε στο δικό μου σπίτι και τότε στο δικό της, αλλά και στους διαδρόμους, στο ασανσέρ, στις κούνιες και στα άλλα παιχνίδια στην παιδική χαρά της γειτονιάς. Η Λούσι δεν έμενε πια δίπλα μας, αλλά παρέμενε στην ίδια πολυκατοικία (το Κόμπτον Χάουζ), μερικούς μόνο ορόφους πιο ψηλά, και διατηρούσαμε επαφή. Την έβλεπα μερικές φορές στο σχολείο, καμιά φορά γυρίζαμε μαζί σπίτι, και τότε τότε πήγαινα για λίγο να τη δω ή ερχόταν εκείνη.

Δεν παίζαμε όμως πια μαζί στις κούνιες, όπως παλιά.

Και κάπως μου είχε λείψει όλο αυτό.

Κι η Λούσι Γουόκερ μού είχε λείψει.

Η χαρά μου λοιπόν ήταν μεγάλη όταν εκείνη τη μέρα, λίγο νωρίτερα, είχε έρθει στο προαύλιο του σχολείου να με ρωτήσει αν μπορούσα να περάσω, μετά, από το σπίτι της.

«Πρέπει να σου μιλήσω για κάτι» είπε.

«Οκεί» της απάντησα. «Κανένα πρόβλημα. Τι ώρα λες;»

«Κατά τις τέσσερις».

«Σύμφωνοι».

«Ευχαριστώ, Τομ».

Και από εκείνη τη στιγμή... τη σκεφτόμουν συνέχεια.

Και τώρα, καθώς έκοβα δρόμο από την πράσινη νησίδα ανάμεσα στο Κρόου Λέιν και το Κόμπτον Χάουζ, αναρωτιόμουν τι να ήθελε να μου πει. Έλπιζα να ήταν κάτι που θα είχε να κάνει με εμάς τους δυο, αλλά ήξερα κατά βάθος ότι αυτό ήταν μάλλον απίθανο. Το πιθανότερο ήταν να ήθελε να με ρωτήσει πάλι κάτι για τον ηλίθιο τον αδερφό της. Ο Μπεν ήταν δεκαέξι, έναν χρόνο μεγαλύτερος από τη Λούσι (αλλά περίπου πέντε χρόνια χαζότερος), και τελευταία είχε κάπως ξεφύγει – όλο κοπάνες από το σχολείο, παρέες με δεν-τα-έλεγεσ-και-τα καλύτερα παιδιά, και παρίστανε τον καμπόσο. Ποτέ μου δεν τον συμπάθησα τον Μπεν, αλλά δεν ήταν και τόσο κακό παιδί, απλά λίγο βλακώδης και παρασυρόταν εύκολα, που δεν είναι φυσικά και το χειρότερο πράγμα στον κόσμο, αλλά το Κρόου Τάουν δεν αστειεύεται καθόλου με τους βλακώδεις που παρασύρονται εύκολα. Τους καταβροχθίζει και μετά τους πετά σαν συμμένες λεμονόκουπες. Υποψιαζόμουν λοιπόν, καθώς περνούσα τη σιδερένια πόρτα της πλατείας κάτω από το Κόμπτον, υποψιαζόμουν ότι για κάτι τέτοιο θα με ήθελε. Μήπως ήξερα τι σκάρωνε ο Μπεν; θα με ρωτούσε. Μήπως είχα ακούσει κάτι; Μήπως μπορούσα να κάνω κάτι; Μπορούσα να του μιλήσω; Μπο-

ρούσα να τον κάνω να λογικευτεί; Κι εγώ, φυσικά, θα έλεγα: «Ναι, βέβαια, θα του μιλήσω, θα δω τι μπορώ να κάνω», γνωρίζοντας ότι δε θα κατάφερνα τίποτα, αλλά ελπίζοντας ότι η Λούσι θα μου ήταν *τρομερά* ευγνώμων.

Κοίταξα το ρολόι μου.

Ήταν τέσσερις παρά δέκα.

(Είχα τριάντα πέντε δευτερόλεπτα ακόμη κανονικής ζωής.)

Θυμάμαι να συνειδητοποιώ, καθώς διέσχιζα τον ακάλυπτο χώρο με κατεύθυνση την μπροστινή είσοδο της πολυκατοικίας, ότι, παρά το τόσο χιόνι στο έδαφος και την παγωνιά, στην πραγματικότητα ήταν μια πραγματικά ωραία μέρα – ο αέρας καθαρός και φρέσκος, η ατμόσφαιρα φωτεινή και διανυγής, τα πουλιά κελαηδούσαν στον ηλιόλουστο ανοιξιάτικο ουρανό. Κάτω στη γη όμως, τις μελωδίες των πουλιών σκέπαζε το συνηθισμένο, βοερό, ηχητικό υπόστρωμα – κραυγές από μακριά, μαρσαρίσματα αυτοκινήτων, σκύλοι που γάβγιζαν, ένα κουβάρι μουσικές που διαχέονταν στην ατμόσφαιρα από ένα σωρό παράθυρα ψηλά... Και παρότι ο ήλιος έστεκε εκεί πάνω φωτεινός, κι ο ουρανός είχε ένα βαθύ γαλάζιο χρώμα, ο ακάλυπτος χώρος γύρω από το Κόμπτον έδειχνε μουντός και συννεφιασμένος όσο ποτέ.

Εξακολουθούσε όμως να είναι μια πραγματικά ωραία μέρα.

Σταμάτησα για ένα λεπτό, κοίταξα ξανά το ρολόι μου και αναρωτήθηκα αν είχα φτάσει νωρίς. Στις τέσσερις, είχε πει η Λούσι, και ο δείκτης είχε μόλις περάσει τις τέσσερις παρά δέκα. Έπειτα όμως, όπως υπενθύμισα στον εαυτό μου, δεν είχε πει και *ακριβώς* στις τέσσερις, έτσι δεν είναι;

Είχε πει *κατά* τις τέσσερις.

Έριξα άλλη μια ματιά στο ρολόι μου.

Εννιάμισι λεπτά με χώριζαν από τις τέσσερις.

Ήταν επομένως *γύρω* στις τέσσερις, σωστά;

(Μου έμεναν πέντε δευτερόλεπτα...)

Πήρα μια βαθιά εισπνοή.

(Τέσσερα δεύτερα...)

Συνέστησα στον εαυτό μου να αφήσει τις ανοησίες.

(Τρία...)

Και πάνω που θα ξεκινούσα, άκουσα μια μακρινή φωνή από ψηλά.

«Έι, Χάρβι...»

(Δύο...)

Η φωνή ήταν αγορίστικη, ερχόταν θαρρείς από τον ουρανό, από την κορυφή της πολυκατοικίας, και για ένα λεπτό σκέφτηκα ότι ήταν ο Μπεν. Δεν υπήρχε κανένας απολύτως λόγος να είναι ο Μπεν· απλώς έτυχε να τον σκέφτομαι εκείνη τη στιγμή, έμενε στον τριακοστό όροφο, και, φυσικά, είχε αγορίστικη φωνή...

Κοίταξα προς τα πάνω.

(Ένα...)

Και τότε το είδα – το μαύρο εκείνο μικρό αντικείμενο, που διέσχιζε τον φωτεινό, γαλάζιο ουρανό σε μια ξέφρενη πορεία καταπάνω μου, κι ύστερα...

ΚΡΑΚ!

Για μια στιγμή, ένας οξύς πόνος, κι έπειτα... τίποτα.

(Μηδέν!)

Τίποτε πια δε θα ξαναήταν φυσιολογικό.

10

Το δυαδικό σύστημα αρίθμησης χρησιμοποιεί δύο μόνο ψηφία, το 0 και το 1. Οι αριθμοί εκφράζονται σε δυνάμεις του δύο, αντί για δυνάμεις του δέκα, όπως στο δεκαδικό σύστημα. Στο δυαδικό σύστημα αρίθμησης, το 2 γράφεται ως 10, το 3 ως 11, το 4 ως 100, το 5 ως 101, και πάει λέγοντας. Οι ηλεκτρονικοί υπολογιστές εκτελούν τις διεργασίες τους με βάση το δυαδικό σύστημα αρίθμησης, όπου τα δύο ψηφία, 0 και 1, αντιστοιχούν, για παράδειγμα, στις δύο θέσεις, on (ανοιχτό) και off (κλειστό), ενός ηλεκτρικού κυκλώματος, ή στο ναι και το όχι. Σε αυτή την αντίθεση μεταξύ on και off, μεταξύ ναι και όχι, βασίζεται όλη η λειτουργία τους.

Το επόμενο πράγμα που θυμάμαι (ή, έστω, συνειδητά θυμάμαι) ήταν ότι, με το που άνοιξα τα μάτια μου, αντίκρισα από πάνω μου κάτι σκονισμένες λάμπες φθορισμού σε ένα λευκό ταβάνι που δε μου θύμιζε απολύτως τίποτα. Το κεφάλι μου πονούσε ένας Θεός ξέρει πόσο, ο λαιμός μου ήταν στεγνός, και είχα αυτή την αίσθηση που έχεις όταν ξυπνάς από βαθύ ύπνο, που νιώθεις σαν να 'σαι και να μην είσαι εκεί ταυτόχρονα. Δεν ένιωθα κουρασμένος όμως, ούτε νύσταξα. Δεν ένιωθα ζαλισμένος. Στην πραγματικότητα, αν εξαιρέσουμε το ότι ήμουν λίγο εκτός τόπου και χρόνου, ένιωθα να έχω ξυπνήσει εντελώς.

Για λίγο δεν κινήθηκα, δεν έβγαλα κανέναν ήχο· απλώς έμεινα ξαπλωμένος, εντελώς ακίνητος, κοιτάζοντας τον φωτισμό της οροφής, παρατηρώντας, χωρίς καμιά απολύτως λογική, όλες τις λεπτομέρειες – υπήρχε μια ρωγμή σ' ένα ση-

μείο, το πλαστικό ήταν παλιό κι είχε ξεθωριάσει, δύο νεκρές μύγες ήταν γερμένες ανάσκελα μες στη σκόνη...

Ύστερα, έκλεισα τα μάτια μου και απλώς αφουγκράστηκα.

Άκουγα αδύναμα *μπιπ* από κάπου κοντά, κάτι σαν βουητό, ένα απαλό *ταπ ταπ*. Από πίσω, ήσυχες φωνές να μουρμουρίζουν, πόρτες να ανοιγοκλείνουν απαλά, δονήσεις κινητών σε σίγαση, τον μεταλλικό ήχο από τραπεζάκια που τα έσερναν...

Άφησα τους ήχους να με πλημμυρίσουν κι επικέντρωσα την προσοχή στον εαυτό μου. Στο σώμα μου. Στη στάση και θέση του σώματός μου.

Ήμουν ξαπλωμένος ανάσκελα σ' ένα κρεβάτι. Το κεφάλι μου αναπαυόταν σ' ένα μαξιλάρι. Ένιωθα διάφορα αντικείμενα μέσα, πάνω και κάτω από το σώμα μου. Ένιωθα κάτι πάνω στη μύτη μου. Κάτι κάτω από τον λαιμό μου. Ο αέρας μύριζε απολύμανση.

Άνοιξα πάλι τα μάτια –χωρίς να μετακινήσω το κεφάλι– και κοίταξα τριγύρω.

Βρισκόμουν σ' ένα μικρό, λευκό δωμάτιο. Δίπλα από το κρεβάτι μου, μηχανήματα. Ιατρικά όργανα, μεταλλικά κουτιά, σταγόνες, καντράν, μια οθόνη LED... Διάφορα μέρη του σώματός μου –η μύτη, το στόμα, το στομάχι και άλλα– ήταν συνδεδεμένα με κάποια μηχανήματα μέσα από ένα οργανωμένο κουβάρι από διαφανή πλαστικά σωληνάκια, ενώ μαύρα καλώδια από ένα άλλο μηχάνημα ήταν προσαρμοσμένα στο κεφάλι μου.

Δωμάτιο νοσοκομείου...

Βρισκόμουν σε ένα δωμάτιο νοσοκομείου.

Σιγά το πράγμα, καθυσύχασα τον εαυτό μου. Κανένα πρόβλημα. Βρίσκεσαι σ' ένα νοσοκομείο, αυτό είν' όλο. Δεν υπάρχει λόγος να ανησυχείς.

Καθώς έκλεισα ξανά τα μάτια, προσπαθώντας κάπως να

ανακουφιστώ από τον δυνατό πονοκέφαλο, άκουσα μια κοφτή εισπνοή στ' αριστερά μου –ανθρώπινη, δε χωρούσε αμφιβολία–, κι όταν τα ξανάνοιξα και γύρισα να δω, ένιωσα απερίγραπτη ικανοποίηση όταν διέκρινα τη γνώριμα ατημέλητη φιγούρα της γιαγιάς μου. Καθόταν σε μια καρέκλα που ακουμπούσε στον τοίχο, με τον φορητό της υπολογιστή στα γόνατα, και τα δάχτυλά της ετοιμοπόλεμα πάνω στο πληκτρολόγιο. Με κοιτούσε, και, στο βλέμμα της, ταραχή μαζί και χαρά, και απορία, σαν να μην μπορούσε ακόμη να πιστέψει τι είχε συμβεί.

Της χαμογέλασα.

«Τόμι» ψιθύρισε. «Δόξα σοι ο Θεός».

Κι ύστερα, συνέβη κάτι πολύ, *μα πολύ*, παράξενο.

Πώς μπορεί κανείς να περιγράψει κάτι που δεν περιγράφεται; Πώς μπορείς να περιγράψεις κάτι που ξεπερνά τα όρια της ανθρώπινης αντίληψης; Πώς αρχίζεις *ακόμα* και να το εξηγείς; Φαντάζομαι ότι είναι σαν να εξηγείς πώς αντιλαμβάνεται τον κόσμο μια νυχτερίδα. Οι νυχτερίδες αντιλαμβάνονται τον κόσμο με τον ηχοεντοπισμό: εκπέμπουν ήχους και προσδιορίζουν την τοποθεσία, το μέγεθος και τη συμπεριφορά των αντικειμένων τριγύρω τους με βάση την ηχώ που εκείνα επιστρέφουν. Και παρόλο που ως άνθρωποι μπορούμε αυτό να το καταλάβουμε, ή έστω προσπαθούμε να το φανταστούμε, δεν μπορούμε όμως με κανέναν τρόπο να το βιώσουμε ως εμπειρία, και άρα μας είναι αδύνατο να περιγράψουμε την αίσθηση που αφήνει.*

Στη δική μου περίπτωση –καθώς κοιτούσα τη γιαγιά, κι

---

* Σύμφωνα με τα πορίσματα πρόσφατων ερευνών που δημοσιεύτηκαν στην επιστημονική επιθεώρηση *PloS One*, ορισμένοι τυφλοί άνθρωποι έχουν επίσης τη δυνατότητα ηχοεντοπισμού. (Σ.τ.Μ.)

εκείνη ψιθύριζε το όνομά μου–, η κατάσταση που βίωνα στο κεφάλι μου ήταν τόσο διαφορετική από οτιδήποτε είχα ζήσει μέχρι τότε, που πολύ απλά δεν μπορούσα να την επεξεργαστώ. Συνέβη, συνέβαινε, και αναμφισβήτητα συνέβαινε σε μένα, μέσα μου, αλλά δεν είχε καμία σχέση με μένα.

Δεν μπορούσε να έχει.

Αλλά είχε.

Ο καλύτερος τρόπος με τον οποίο θα μπορούσα νομίζω να το περιγράψω είναι ο παρακάτω: Φαντάσου ένα δισεκατομμύριο μέλισσες. Φαντάσου το βουητό από ένα δισεκατομμύριο μέλισσες, την εικόνα τους, την *αίσθηση* που δημιουργούν. Φαντάσου την κίνησή τους, τις μεταξύ τους αλληλεπιδράσεις, τις επαφές τους, την *ύπαρξή* τους. Κι ύστερα, προσπάθησε να φανταστείς ότι αυτές οι μέλισσες δεν είναι μέλισσες, κι αυτοί οι ήχοι, οι εικόνες, τα συναισθήματα που σου προκαλούν δεν είναι ήχοι, εικόνες ή συναισθήματα. Είναι κάτι άλλο. Πληροφορίες. Στοιχεία. Γνώσεις. Δεδομένα. Είναι λέξεις και φωνές και εικόνες και αριθμοί, σειρές ολόκληρες από μονάδες και μηδενικά, αλλά την ίδια στιγμή δεν είναι και τίποτε *ακριβώς* απ' όλ' αυτά, παρά μόνο η αναπαράστασή τους. Είναι αναπαραστάσεις συστατικών μερών, αφηρημένων εννοιών, υλικών σωματιδίων, κυματοσυναρτήσεων... είναι συμβολισμοί όλων των παραμέτρων και των αριθμών που *χαρακτηρίζουν* αυτά τα πράγματα. Έπειτα, αν μπορείς, προσπάθησε να φανταστείς πώς είναι να ζεις την εμπειρία όλου αυτού του τεράστιου σμήνους από μέλισσες που δεν είναι μέλισσες –τον ήχο τους που δεν είναι ήχος, την εικόνα τους που δεν είναι εικόνα, την αίσθησή τους που δεν είναι αίσθηση– αλλά και πώς είναι να νιώθεις την καθεμιά απ' αυτές ξεχωριστά... όλα αυτά μαζί και συγχρόνως. Και τις δύο εμπειρίες ταυτόχρονα. Συνεχόμενα. Χωρίς διακοπή.

Μπορείς να το φανταστείς;

Είσαι ξαπλωμένος σε ένα κρεβάτι νοσοκομείου, χαμογελάς στη γιαγιά σου, και, καθώς εκείνη σε κοιτάζει και ψιθυρίζει το όνομά σου –«Τόμι! Δόξα σοι ο Θεός!»–, το κεφάλι σου μέσα ξαφνικά βουίζει από ένα δισεκατομμύριο ολοζώντα μέλισσες που δεν είναι μέλισσες.

Μπορείς να το φανταστείς;

Δεν υπήρχε χρόνος σ' αυτό. Βασικά, κράτησε λιγότερο από μια ανάσα, μια στιγμή... μια άγνωστη και στιγμιαία έκρηξη τρέλας μέσα στο κεφάλι μου. Μα, τώρα που το ξανασκεφτομαι, σαν να μου φαίνεται ότι, στην πραγματικότητα, δεν κράτησε καν κάτι λιγότερο από μια στιγμή. Δεν είχε καν διάρκεια. Συνέβη χωρίς χρόνο, πέρα από τον χρόνο... σαν η παντοτινή παρουσία και η παντοτινή απουσία να είχαν γίνει το ίδιο πράγμα μέσα στο κεφάλι μου.

Η πρωτόγνωρη αυτή εμπειρία δε μου προκάλεσε κανέναν πόνο, αλλά, από την ταραχή, έσφιξα τα μάτια, και το πρόσωπό μου πήρε μια έκφραση πανικού, σαν να πονούσα, και τότε άκουσα τη γιαγιά μου να ξεστομίζει χαμηλόφωνα κάτι σαν «Γαμώτο!», να πετάγεται απ' την καρέκλα της, να ρίχνει τον υπολογιστή στο πάτωμα, να ορμά στην πόρτα, να την ανοίγει και να φωνάζει με όλη τη δύναμη της φωνής της: «Αδελφή! ΝΟΣΟΚΟΜΑ!».

«Μια χαρά είμαι, Γιαγιούξ» της είπα, ανοίγοντας ξανά τα μάτια μου. «Μια χαρά είμαι... Απλά...»

«Μην κουνιέσαι, Τόμι» μου έκανε τρέχοντας στο πλάι μου. «Έρχεται η νοσοκόμα... ηρέμησε».

Κάθισε στο κάτω μέρος του κρεβατιού και μου κράτησε το χέρι.

Της χαμογέλασα ξανά. «Είμαι μια χαρά...»

«Σςς».

Κι ύστερα, ήρθε μια νοσοκόμα, πίσω της ένας γιατρός

στα λευκά, και όλοι τριγύρω άρχισαν να κάνουν θόρυβο, να ελέγχουν τα μηχανήματα, να εξετάζουν τα μάτια μου, να ακούνε την καρδιά μου...

Ήμουν μια χαρά.

Εντάξει, δεν ήμουν ακριβώς μια χαρά, αλλά ήμουν αρκετά καλά.

Είχα πέσει σε κώμα για δεκαεφτά μέρες. Το iPhone μού είχε ανοίξει το κεφάλι, προκαλώντας κάταγμα στο κρανίο μου και, απ' ό,τι μου είπε ο κύριος Κέρμπι, ο νευροχειρουργός που είχε κάνει την επέμβαση, είχαν προκύψει κάποιες σημαντικές επιπλοκές.

«Πρόκειται για κλασική περίπτωση συντριπτικού κρανιακού κατάγματος» μου εξήγησε όταν επανήλθα. «Βασικά, το οστό ακριβώς εδώ» –μου έδειξε μια περιοχή στο κεφάλι μου γύρω από μια πληγή με ράμματα– «το οποίο, παρεμπιπτόντως, ονομάζεται πτέριο, αποτελεί δυστυχώς το πιο αδύναμο σημείο του κρανίου, και για κάποιο λόγο το δικό σου φαίνεται εξαιρετικά αδύναμο».

Καθώς πρόφερε τη λέξη «πτέριο», κάτι σαν λάμψη άστραψε στην οθόνη του μυαλού μου – σειρές από σύμβολα, γράμματα, αριθμούς (που δεν ήταν σύμβολα, γράμματα και αριθμοί), τα οποία, αν και δεν τα αναγνώριζα κι ούτε τα καταλάβαινα, είχαν ωστόσο κάποια λογική.

Το πτέριο, έπιασα τον εαυτό μου να σκέφτεται, είναι το σημείο συνάντησης του μετωπιαίου, βρεγματικού και κροταφικού οστού με τη μεγάλη πτέρυγα του σφηνοειδούς οστού.

Πολύ παράξενο.

«Είσαι καλά;» με ρώτησε ο κύριος Κέρμπι.

«Εεε, ναι, ναι, μια χαρά» τον διαβεβαίωσα.

«Λοιπόν, όπως έλεγα» συνέχισε «το iPhone, απ' ό,τι φαίνεται, εκσφενδονίστηκε από τον τελευταίο όροφο της πολυ-

κατοικίας σου, και, όταν χτύπησε το κεφάλι σου, το σημείο εδώ, γύρω από το πτέριο, διερράγη, και ο εγκεφαλικός ιστός από κάτω τραυματίστηκε από κρανιακά θραύσματα και σπασμένα κομμάτια από το iPhone. Προκλήθηκε επίσης βλάβη στα αιμοφόρα αγγεία. Καταφέραμε να απομακρύνουμε όλα τα οστικά θραύσματα και τα περισσότερα κομμάτια από το τηλέφωνο, ενώ η αιμορραγία των διαρρηγμένων αγγείων δε φαίνεται να προκάλεσε μόνιμη ζημιά. Ωστόσο...».

Σαν να το περιμένα κάπως αυτό το «ωστόσο...».

«Πολύ φοβάμαι ότι δεν καταφέραμε να απομακρύνουμε όλα τα σπασμένα κομμάτια του τηλεφώνου που σφηνώθηκαν στον εγκέφαλό σου εξαιτίας του ατυχήματος. Τα θραύσματα αυτά, τα περισσότερα από τα οποία είναι εξαιρετικά μικρά, βρίσκονται σε σημεία του εγκεφάλου που είναι εξαιρετικά ευαίσθητα για να δεχτούν την παραμικρή χειρουργική επέμβαση. Εννοείται ότι παρακολουθούμε αδιάλειπτα την κατάσταση, και, μέχρι στιγμής, τα θραύσματα αυτά ούτε έχουν μετακινηθεί από τη θέση τους ούτε και φαίνεται να έχουν προξενήσει κάποια ζημιά στους γύρω ιστούς».

Τον κοίταξα. «Μέχρι στιγμής;»

Χαμογέλασε. «Η αλήθεια είναι πως ο εγκέφαλος είναι ένα εξαιρετικά σύνθετο όργανο. Για να είμαι ειλικρινής, η επιστήμη έχει μόλις αρχίσει να αντιλαμβάνεται τη λειτουργία του. Άσε με να σου δείξω, εδώ...»

Για τα επόμενα είκοσι λεπτά, μπορεί και παραπάνω, μου έδειχνε ακτίνες X, αξονικές και μαγνητικές τομογραφίες, προσπαθώντας να μου εξηγήσει σε ποιο σημείο του εγκεφάλου μου είχαν σφηνωθεί τα κομμάτια του κινητού που μου πέταξαν, τι ακριβώς είχε γίνει στο χειρουργείο, και γιατί αυτά τα θραύσματα δεν μπορούσαν να απομακρυνθούν, για να καταλήξει στο τι θα έπρεπε να περιμένω τους επόμενους μήνες... πονοκεφάλους, ζαλάδες, κόπωση...

«Φυσικά» πρόσθεσε «στην πραγματικότητα, δεν έχουμε κανέναν τρόπο να γνωρίζουμε το πώς ακριβώς θα αντιδράσει κάθε οργανισμός μετά από μια τέτοια επέμβαση, και κυρίως όταν έχει περάσει ένα μεγάλο διάστημα σε κωματώδη κατάσταση... γι' αυτό πρέπει να σου επισημάνω πόσο σημαντικό είναι να μας ενημερώσεις αμέσως μόλις αισθανθείς οτιδήποτε... ασυνήθιστο».

«Τι ασυνήθιστο δηλαδή;»

Χαμογέλασε ξανά. «Οτιδήποτε». Το χαμόγελό του ύστερα χάθηκε. «Είναι μάλλον απίθανο τα εναπομείναντα θραύσματα να μετακινηθούν από τη θέση τους, αλλά δεν είμαστε σε θέση να το πούμε αυτό με βεβαιότητα». Με κοίταξε. «Παρακολουθούμε διαρκώς στα μόνιτορ τη δραστηριότητα του εγκεφάλου σου, από τη μέρα που έγινε η εισαγωγή σου, και σε γενικές γραμμές όλα πάνε μια χαρά. Υπήρχε όμως ένα διάστημα λίγων ημερών –αυτό έγινε πριν από μια βδομάδα περίπου– όπου παρατηρήθηκαν κάποια ασυνήθιστα εγκεφαλικά μοτίβα, τα οποία είναι πιθανό να αντανakλούσαν μια αντίδραση του οργανισμού σου στα ξένα θραύσματα. Τώρα, αν και οι μικρές αυτές ανωμαλίες δε διήρκεσαν πολύ, και δεν έχει καταγραφεί καμία επανάληψή τους από τότε, τα εν λόγω εγκεφαλικά μοτίβα ήταν οπωσδήποτε κάπως...» Σταμάτησε προσπαθώντας να ανασύρει την κατάλληλη λέξη.

«Ασυνήθιστα;» πρότεινα.

Συμφώνησε με ένα νεύμα. «Ναι... ασυνήθιστα». Ακολούθησε ένα ακόμη σύντομο χαμόγελο. «Είμαι σχεδόν απόλυτα πεπεισμένος ότι δεν είναι κάτι που πρέπει να σε ανησυχεί, αλλά καλό είναι να έχουμε τον νου μας. Γι' αυτό, όπως σου είπα, αν *όντως* παρουσιαστεί το παραμικρό πρόβλημα, ό,τι κι αν είναι αυτό, θα πρέπει να το πεις σε κάποιον αμέσως. Θα σε κρατήσουμε εδώ για μια βδομάδα ακόμα ή λίγο περισσότερο, απλώς για να σιγουρευτούμε ότι όλα πά-

νε καλά, οπότε το μόνο που έχεις να κάνεις αν παρατηρήσεις κάτι... ασυνήθιστο, είναι απλώς να το αναφέρεις – σε μένα, σε κάποια νοσοκόμα, σε οποιονδήποτε. Κι αν συμβεί τίποτα αργότερα, όταν με το καλό επιστρέψεις σπίτι σου, να το πεις αμέσως στη γιαγιά σου ή να καλέσεις μόνος σου στο νοσοκομείο». Έκανε μια παύση καθώς με κοιτούσε. «Απ' ό,τι κατάλαβα, μένεις μόνο με τη γιαγιά σου;»

Έγνεψα ναι. «Η μάνα μου πέθανε όταν ήμουν μωρό. Την πάτησε αυτοκίνητο».

«Ναι... μου το είπε η γιαγιά σου». Με ξανακοίταξε. «Μου είπε ότι ο οδηγός δε σταμάτησε...»

«Έτσι έγινε».

«Και η αστυνομία δε βρήκε ποτέ ποιος το έκανε;»

«Όχι».

Κούνησε το κεφάλι του λυπημένος. «Κι ο πατέρας σου;»

Ανασήκωσα τους ώμους. «Δεν τον γνώρισα ποτέ μου. Ήταν απλά ένας τύπος με τον οποίο κοιμήθηκε η μάνα μου ένα βράδυ».

«Ωστε λοιπόν η γιαγιά σου σε φροντίζει από μωρό;»

«Ναι, όταν γεννήθηκα, η μάνα μου έπρεπε να γυρίσει αμέσως στη δουλειά, κι έτσι τον περισσότερο καιρό με πρόσεχε η Γιαγιούξ. Κι όταν πέθανε η μάνα μου... ε, η Γιαγιούξ ανέλαβε να με μεγαλώσει».

Ο κύριος Κέρμι χαμογέλασε. «Γιαγιούξ τη λες, ε;»

«Ε, ναι» απάντησα, με κάποια ντροπή. «Δεν ξέρω γιατί... απλά τη φωνάζω έτσι. Πάντα έτσι την έλεγα».

Ο γιατρός κούνησε πάλι το κεφάλι του. «Είναι πολύ δυναμική και αποφασιστική γυναίκα».

«Το ξέρω».

«Δεν έφυγε από δίπλα σου ούτε λεπτό τις τελευταίες δεκαεφτά μέρες. Ήταν εδώ μέρα νύχτα, σου μιλούσε, σε κοιτούσε... σου έδινε δύναμη για να συνέλθεις».

Κούνησα απλά το κεφάλι μου. Φοβόμουν πως, αν μιλούσα, θα ξεσπούσα σε κλάματα.

Ο κύριος Κέρμπι χαμογέλασε. «Θα πρέπει να σημαίνει πολλά για σένα».

«Είναι τα πάντα για μένα».

Χαμογέλασε ξανά, σηκώθηκε και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου. «Λοιπόν, Τομ... έδωσα στη γιαγιά σου ένα νούμερο απευθείας κλήσης σε περίπτωση που μας χρειαστείς όταν είσαι στο σπίτι. Όπως σου είπα, για το παραμικρό που θα προκύψει, ενημέρωσε τη γιαγιά σου ή πάρε μας τηλέφωνο. Έχεις κινητό;»

Χτύπησα ελαφρά το κεφάλι μου θαρρείς για να θυμηθώ.

Ο γιατρός χαμογέλασε πλατιά.

«Ναι» κατέληξα. «Έχω κινητό».

Αργότερα την ίδια μέρα, στις τουαλέτες του νοσοκομείου, βρήκα την ευκαιρία να κοιταχτώ στον καθρέφτη για πρώτη φορά μετά το ατύχημα. Δεν έμοιαζα και πολύ στον παλιό μου εαυτό. Πρώτα πρώτα, είχα χάσει αρκετά κιλά, και, παρόλο που πάντα ήμουν αρκετά κοκαλιάρης, το πρόσωπό μου είχε πάρει μια παράξενη όψη – έδειχνα σαν φάντασμα, σαν σκελετός. Τεράστιοι κύκλοι διαγράφονταν κάτω από τα μάτια μου, και το δέρμα μου ήταν θαμπό, έδειχνε κάπως σαν πλαστικό, κι είχε πάρει μια γκριζοκίτρινη απόχρωση. Τα κάποτε μακρούτσικα και θαμπόξανθα μαλλιά μου είχαν εξαφανιστεί –τα είχαν ξυρίσει για την επέμβαση–, και στη θέση τους είχα τώρα ένα απαλό χνουδάκι λες κι ήμουν μωρό. Φανταστείτε τον Σκέλετορ ξανθοτρίχη.

Για κάποιο λόγο, το δέρμα γύρω από τη χειρουργική τομή ήταν εντελώς φαλακρό, κι αυτό με έκανε να δείχνω ακόμα πιο αλλόκοτος. Η ίδια η τομή –μια ακανόνιστη μαύρη γραμμή από είκοσι πέντε ράμματα– ξεκινούσε ακριβώς πά-

νω από το δεξί μου αυτί και συνέχιζε διαγώνια μέχρι τη δεξιά πλευρά του μετώπου, δέκα περίπου εκατοστά πάνω από το δεξί μου μάτι.

Πλησίασα ακόμα πιο κοντά στον καθρέφτη, αγγίζοντας απαλά την πληγή με το δάχτυλό μου... το τραύμα αμέσως, μετανιώνοντας την ώρα και τη στιγμή, καθώς ένιωσα σαν να με διαπέρασε ηλεκτρικό ρεύμα. Δεν ήταν έντονο, έμοιαζε κάπως με αυτή την αίσθηση όταν πιάνεις την πόρτα του αυτοκινήτου, αλλά με ξάφνιασε πραγματικά – φαντάζομαι επειδή δεν το περιμένα.

Ασυνήθιστο.

Κοίταξα το δάχτυλό μου, ύστερα κάρφωσα το βλέμμα στο τραύμα που είχα στο κεφάλι. Για μια στιγμή, μου φάνηκε σαν κάτι να είδα... ένα αχνό λαμπύρισμα στο δέρμα γύρω από την πληγή, κάτι σαν... δεν ξέρω. Σαν κάτι που ποτέ μου δεν είχα ξαναδεί. Σαν μια λάμψη από κάτι που αγνοούσα.

Έσκυπα ακόμα περισσότερο στον καθρέφτη και κοίταξα ξανά.

Καμία λάμψη.

Ήμουν κουρασμένος, αυτό ήταν όλο.

Αλήθεια; με ρώτησε ο εαυτός μου. Και τι ήταν όλες αυτές οι δισεκατομμύρια μέλισσες που δεν ήταν μέλισσες πριν μέσα στο κεφάλι σου; Κι ο ορισμός του πτέριου; Που σου 'ρθε εντελώς ξεκάρφωτα στο μυαλό; Κούραση ήταν κι αυτό;

Δεν του απάντησα.

Ήμουν πολύ κουρασμένος.

Έφυγα από τις τουαλέτες, γύρισα στο δωμάτιό μου και ξάπλωσα στο κρεβάτι μου.